

[Hans Hansen.]

Vurderingen er for lavt ansat; men selv om dette er Tilfældet, maa formentlig alligevel Betalingen være efter Værdien i Handel og Vandel. Vi har Eksempler paa, at Vurdering til Grundskyld har ligget ca. 80 pCt. under Handelsværdien og Salgsprisen. Et Vurderingen forkert ansat, mener jeg, at Skylden herfor i første Række er hos Vurderingsmyndighederne, og jeg mener heller ikke, at man af den Grund skulde kunne franarre en Mand hans Jord. Jeg anser, som sagt, denne Bestemmelse for at være grundlovsstridig, idet man her ganske ser bort fra Slægtstraditioner og alt muligt andet, der kan have afgørende Indflydelse paa Handels- og Salgsprisen.

Med Hensyn til Kapitel III vil jeg gerne sige om § 12, at ogsaa den er formentlig overflødig, da jeg ikke tror, at Staten hverken har Evne eller Kompetence til at afgøre de omhandlede 4 Punkter, som jeg ikke her skal komme ind paa.

Om 2det Stykke i § 12, hvorved der nu gives Adgang til at laane ^{10/10} af Brugets Værdi samtidig med, at Staten netop ved Skatter stiller smaa Brugere ugunstigere end større Brugere, vil jeg sige, at det er mig atter ubegribeligt, at den højtærede Regering ikke i Stedet for denne — vi kan godt sige Tribut til Galleriet, for at bruge det ærede Medlem Hr. Holsteins Udtalelse fra forleden — ikke gaar den lige Vej, som jeg ikke her skal komme nærmere ind paa, og ligestiller Husmændene med alle andre i Henhold til deres eget Krav i Køge-Resolutionen.

Jeg kan heller ikke se, at der er Brug for § 13, idet jeg, som allerede anført, ikke mener, at der er Brug for, at Staten indretter sig halvt som Kreditforening og halvt som Barmhjertighedsinstitution, men maa henvise til Jordfonden og til Husmændenes eget Krav i Køge-Resolutionen, der ingen Særbegunstigelse ønsker i Lovgivningen.

I Kapitel V, § 15, kommer der ogsaa noget frem, vi ikke kan gaa med til, nemlig at Kommunerne kan foretage Indkøb og Udstykning af hele Ejendomme. Vi mener, at det kan faa aldeles uoverskuelige Følger, hvis Kommunerne befatter sig med Udstykning af Ejendomme, og i Særdeleshed efter § 15, hvis Kommunerne bliver Laantagere i Kreditforeningen af Kommuner i Danmark, i hvert Fald til dette Formaal. Sidste Stykke af § 15 mener jeg i hvert Fald absolut maa udgaa.

Ligeledes findes der en Bestemmelse i § 16, næstsidste Stykke, som omhandler rentefri Tilskud fra Jordfonden til Kom-

munerne, som vi henstiller til det kommende Udvalg at lade gaa ud af Loven.

Jeg skal sammenfatte mine Betragtninger om Forslag til Lov om Erhvervelse af Jord i, at vi mener, at §§ 3, 4, 5, 8, 9, 12 og 13 maa udgaa, og at de øvrige Paragraffer ændres i Overensstemmelse hermed.

Jeg skal kun ganske kort omtale det andet foreliggende Lovforslag, Forslag til Lov om Vilkaar for Overtagelse af Jorder i offentligt Eje, da det af de nu anførte Bemærkninger allerede fremgaar, hvordan vi stiller os til dette Lovforslag. Overtagelse af Jorder i offentligt Eje maa efter vor Mening foregaa efter de Regler, der ligger i Brugsvilkaaret efter Loven af 4. Oktober 1919. Vi ser med Tilfredshed, at Lovforslaget ogsaa skal omfatte Kommunerne Grunde i Byerne, thi den Jordhandel, der i Almindelighed foregaa, er i Virkeligheden kun en Handel med Grundrenten. Vi mener ikke, at Kommunerne bør have Ret til at sælge denne Grundrente. Vi mener, at Lovgivningen først af alle Opgaver har den at sikre Fællesskabsretten til de Goder; Fællesskabet selv har skabt, og det gælder netop i særdeles Grad i Byerne og Byernes Nærhed. Vi erkender, som jeg nu har anført det mange Gange, den højtærede Regerings gode Villie, men vi kan ikke erkende — og vi beklager, at vi ikke kan erkende det —, at de Resultater, som den gode Villie har givet sig Udslag i, betyder noget som helst for at fremme det, man aabenbart tilsigter, idet de dels har givet sig mangelfulde Udtryk og dels falder ved Siden af det, man tilsigter.

Vi kan ikke stemme for Lovforslaget, som det foreligger; om vi vil undlade at stemme imod, beror paa, om der i det Udvalg, der nu bliver nedsat, kan skabes et saadant Grundlag for Udstykningen, at den kan foregaa uden Tvangsindgreb og paa Ejendomsrettens Grund. Thi den talrigst selvstændigt erhvervende Stand i vort Land, Husmændene, kan ikke leve paa Tilskud, som det allerede mange Gange er sagt, og sagt stærkest i Køge-Resolutionen, de kan kun leve paa Ligeretten, som de selv kræver. Vilkaarlighed har intet som helst med Retfærdighed at gøre i Lovgivningen.

Schmidt: Naar man vil tage Stilling til de to Jordlovsforslag, som Regeringen har fremsat, vil det være rigtig at danne sig et Billede af hele den Jordpolitik, som den danske Regering har ført, og forstaa, i hvilken Retning den gaar.

Naar jeg ser paa hele denne Politik, maa jeg mene, at Danmark har ført en Jord-